

gidsen gezorgd worden. En dat gaf veel moeite. Uit vrees voor roovers was niemand bereid mee te gaan naar Nisab. Toch wilden de beide Europeanen hun plan niet opgeven. Tenslotte werd één Bedoeïen gevonden, een simpel stotterend mannetje, Said genaamd, die er in bewilligde als gids mee te gaan tot de volgende rustplaats, Wadi Yebeth. Zoo gingen zij dan den volgenden morgen met z'n vieren op stap, de beide Europeanen, hun bediende Salik en de gids Said. Daar de kameelen door de groote droogte weinig voedsel hadden, moest men er gewoonlijk naast loopen. Het was in de wadi zoo smoorheet, dat de reizigers zich telkens bezorgd afvroegen, of zij het wel tot de volgende rustplaats zouden kunnen volhouden. 's Avonds genoten zij een eenvoudig maal: wat dadels, een paar beschuiten en wat water. Daarna legden zij zich bij de kameelen in de open lucht op een rots te slapen. 's Morgens brak de karavaan, heel vroeg, lang voor zonsopgang, weer op. Tot hun vreugde bereikten de vier mannen in den namiddag Wadi Yebeth.

Hier werd echter duidelijk, dat het onmogelijk was Nisab te bereiken. De bevolking was zeer vijandig tegenover de *nasranis*, de ongelooovigen. Maar zonder hun medewerking en een sterk gewapend escorte was de voorgenomen route te gevaarlijk. Hoe zeer het den ontdekkingsreizigers ook speet, zij waren genoodzaakt het plan om over het land naar Aden te gaan op te geven. Zij besloten nu over Sidara naar Makalla, het beginpunt van hun tocht, te reizen. Ook deze route was heel bezwaarlijk door het gevaar voor roovers en door gebrek aan voedsel. Toen men eindelijk Sidara bereikte, werden daar Bedoeïnen met kameelen gehuurd. Men wilde probeeren daarmede in zes dagen te Makalla te komen.

In de wadi heerschte echter veel malaria. Om deze ziekte te ontloopen besloot men steeds in de open lucht en ver van woningen te overnachten. Maar daar dreigden weer andere gevaren. Den eenen nacht was het een hyena, den volgenden avond een wolf, die in de nabijheid van het kamp rondsnuffelde.

Bij deze reis werd heel in het bijzonder ervaren, dat de laatste loodjes het zwaarst wegen. De tocht bleek buitengewoon moeilijk. De reizigers passeerden alleen kleine dorpjes, waar niets te krijgen was. Door gebrek aan voedsel waren zij volkomen uitgeput. En toch moesten zij lange dagen maken, van 's morgens 4 uur tot 's avonds in het donker. Daarbij werden zij voortdurend gekweld door de angst, dat zij dezen tocht fysiek niet zouden kunnen volbrengen. En wat moest er van worden, wanneer zij in dit onherbergzame oord de reis zouden moeten opgeven? Eenmaal gebeurde het, dat Van der Meulen bij de middagrust zulk een hevige maagkramp kreeg, dat hij onmogelijk kon opstaan. Maar de Bedoeïnen hadden direct een geneesmiddel bij de hand, dat volgens hen afdoende was: een grooten lepel witte peper! De Nederlander wist af te dingen tot een halven lepel. En inderdaad kon hij na korten tijd de reis weer vervolgen.